

Sygn. akt I C 2382/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w S., Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Markiewicz

Protokolant: Ewa Morawska

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2019 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko W. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 1.164,52 zł (jednego tysiąca stu sześćdziesięciu czterech złotych pięćdziesięciu dwóch groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 lutego 2018 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 317 zł (trzystu siedemnastu złotych) tytułem kosztów procesu.

SSR Grzegorz Markiewicz

Sygn. akt I C 2382/18

UZASADNIENIE

W dniu 6 lutego 2018 r. powód (...) sp. z o.o. w P. wystąpił przeciwko W. S. z pozwem o zapłatę kwoty 1.164,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 30 zł tytułem kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że strony pozostawały związane umową o przyłączenie, na mocy której zobowiązał się do przyłączenia pozwanego do jego sieci elektroenergetycznej w zamian za uiszczenie opłaty taryfowej oznaczonej w umowie. Wskazał, że pozwany zobowiązał się jednocześnie wobec niego do zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych w terminie w umowie oznaczonym. Podał, że wobec niedotrzymania przez pozwanego terminu zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych, obciążył go karą umowną w kwocie 1.132,38 zł i wyznaczył termin zapłaty należności na dzień 7 września 2017 r. Wskazał, że obciążył dodatkowo pozwanego odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie wymienionej kary umownej za okres od dnia wymagalności roszczenia do dnia sporządzenia pozwu w niniejszej sprawie. Wskazał, że wartość skapitalizowanych odsetek z powyższego tytułu wyniosła 32,14 zł. Podniósł, że wezwał pozwanego do zapłaty objętej pozwem należności, jednakże nie uczynił on zadość wskazanemu żądaniu.

Nakazem zapłaty, wydanym w dniu 2 marca 2018 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 210581/18, referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lubin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany w ustawowym terminie wywiódł sprzeciw od wymienionego orzeczenia, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wniósł jednocześnie o przeprowadzenie dowodu z jego przesłuchania w charakterze strony.

Pozwany podniósł, że brak podstaw prawnych do obciążenia go oznaczoną pozvem karą umowną, wskazując, że została ona zastrzeżona w związku z niewykonaniem przez niego świadczenia o charakterze pieniężnym (opłat przesyłowych), podczas gdy zastrzeżenie kary umownej pozostaje dopuszczalne jedynie na wypadek niewykonania świadczenia o charakterze niepieniężnym. Podniósł jednocześnie, że zapis umowy odnoszący się do naliczenia jakichkolwiek obciążeń za nie zawarcie umowy przesyłowej w terminie stanowi klauzulę niedozwoloną, a zatem nieważną. Wskazał następnie, że przed wytoczeniem powództwa nie otrzymał od powoda żadnego wezwania do zapłaty, stąd powództwo winno podlegać odrzuceniu. Podniósł jednocześnie zarzut przedawnienia dochodzonego pozvem roszczenia.

W piśmie procesowym z 11 września 2018 r., stanowiącym uzupełnienie pozwu złożonego uprzednio w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód podtrzymał uprzednio zajęte stanowisko w sprawie, wnosząc dodatkowo o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W piśmie procesowym z 29 stycznia 2019 r. pozwany podtrzymał uprzednio zajęte stanowisko w sprawie.

Pozwany zanegował zasadność obciążenia go karą umowną. Zaznaczył, że w łączącej strony umowie przyłączenia do sieci zobowiązał się do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przedstawienia zawartej umowy kompleksowej w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia doręczenia informacji o zrealizowaniu przez powoda prac określonych wymienioną umową (§ 6 ust. 2 umowy), a tym samym zobowiązał się do zawarcia umowy obligującej go do okresowych świadczeń o charakterze pieniężnym, a tym samym brak było podstaw do zastrzeżenia w związku z niewykonaniem tego zobowiązania kary umownej, zaś postanowienie spornej umowy w tej mierze - jako sprzeczne z ustawą - pozostaje nieważne. Niezależnie od tego zaprzeczył, aby powód wykazał, że zawiadomił go o wykonaniu objętych sporną umową prac, a tym samym nie dowiódł tego od kiedy pozostaje w zwłoce w wykonaniu zobowiązania do zawarcia umowy kompleksowej, a tym samym od kiedy aktualizuje się termin naliczania kary umownej. Podniósł następnie, że powód nie wykazał sposobu ustalenia spornej kary umownej, zwracając uwagę na to, że w pozwie wskazał, że obciążył pozwanego karą umowną w kwocie 23,28 zł za każdy dzień opóźnienia, pomimo tego, że w spornej umowie zastrzeżono karę umowną w kwocie 4,66 zł za każdy dzień opóźnienia. Zaprzeczył, aby zasadnym było obciążenie go karą umowną za okres od 3 grudnia 2016 r., podnosząc iż powód nie dowiódł, aby przez oznaczoną datą zawiadomił go o wykonaniu prac związanych z wybudowaniem przyłącza. Podniósł jednocześnie, że postanowienia spornej umowy w zakresie § 9 zawierają klauzule niedozwolone. Wyjaśnił, że w § 9 ust. 2 spornej umowy powód został zobowiązany do zapłaty na jego rzecz kary umownej (konsumenta) na wypadek nie dotrzymania przez niego terminów oznaczonych w § 4 umowy, który jednak nie precyzuje terminu wykonania zobowiązania przez powoda. Wskazał, że w konsekwencji postanowienia spornej umowy odnoszące się do kar umownych zastrzeżonych na rzecz każdej ze stron stanowią klauzule niedozwolone (art. 385³ pkt 2 k.c.), jako że wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

W piśmie z 25 lutego 2019 r. powód podtrzymał uprzednio zajęte stanowisko w sprawie. Podniósł, że wykonał zobowiązanie wynikające ze spornej umowy, o czym zawiadomił pozwanego. Zanegował stanowisko pozwanego, co do upływu terminu przedawnienia dochodzonego pozvem roszczenia, podnosząc, że sporne roszczenie ulega przedawnieniu z upływem terminu 3 lat (art. 118 k.c.). Podniósł, że objętą sporną umową karą umowną zastrzeżono na wypadek nie wykonania świadczenia o charakterze niepieniężnym.

W piśmie z 5 marca 2019 r. powód podtrzymał uprzednio zaprezentowane stanowisko w sprawie, podnosząc jednocześnie, że w treści pozwu omyłkowo wskazano na sposób wyliczenia dochodzonej pozewem kary umownej, wskazując, że zgodnie z łączącą strony umową zasadnym było obciążenie pozwanego karą umowną w kwocie 4,66 zł za każdy dzień opóźnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2015 r. W. S. zawarł z (...) sp. z o.o. w P. (dalej (...) Operator) umowę o przyłączenie do sieci nr (...) (dalej umowę o przyłączenie do sieci). W § 2 umowy wskazano, że przedmiotem umowy jest przyłączenie instalacji klienta W. S. w obiekcie 3 budynki mieszkalne + plac budowy 12 KW, zlokalizowanym w G. na działce nr (...), do sieci (...) sp. z o.o. w P. z mocą przyłączeniową 36 kW na napięciu 0,4 kV, a nadto określenie praw i obowiązków stron związanych z realizacją i finansowaniem przyłączenia. W § 3 ust. 1 umowy oznaczono, że dla realizacji przyłączenia instalacji klienta do sieci (...) Operator konieczne jest wykonanie przyłącza w następującym zakresie: z istniejącego złącza kablowego zasilanie kablem o odpowiednim przekroju minimum (...) 4x120 poprzez projektowanie wg potrzeb złącza (...), zainstalować złącza (...) ((...) -2P, ZK1-1P) przy granicy działki przyłączanego podmiotu. W § 4 ust. 2 umowy (...) sp. z o.o. w P. zobowiązał się do zrealizowania przyłącza oraz niezbędnych zmian w sieci, o jakich mowa w § 3 ust. 1 i 2 umowy w terminie 6 miesięcy o dnia uzyskania wymaganych ostatecznych decyzji administracyjnych i spełnienia innych wymogów wymaganych prawem. W § 4 ust. 3 umowy zastrzeżono, że wykonanie i przygotowanie instalacji odbiorczej wymienionej w § 3 ust. 3 umowy przygotowuje klient. W § 5 ust. 1 - 3 W. S. zobowiązał się do zapłaty na rzecz (...) Operator opłaty za przyłączenie do jego sieci w kwocie 2.328,84 zł, powiększonej o podatek od towarów i usług, w terminie 14 dni od daty doręczenia mu faktury VAT z tytułu opłaty za przyłączenie, sporządzonej przez (...) Operator niezwłocznie po zrealizowaniu przez (...) Operator prac określonych w § 3 ust. 1 i 2 umowy. W § 6 ust. 2 W. S. zobowiązał się wobec (...) Operator do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przedstawienia zawartej umowy kompleksowej w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia doręczenia informacji o zrealizowaniu przez (...) Operator prac określonych w § 3 ust. 1 i 2 umowy wraz z fakturą, o której mowa w § 5 ust. 3 umowy. W § 6 ust. 3 umowy zastrzeżono, że strony zobowiązują się do rozpoczęcia dostarczania i odbioru energii elektrycznej w terminie nie dłuższym niż 14 dni po zawarciu umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przedstawieniu przez klienta zawartej umowy kompleksowej. W § 6 ust. 4 umowy W. S. oświadczył, że planowana roczna ilość pobieranej energii elektrycznej wynosi 9.000 kWh. W § 9 ust. 1 umowy zastrzeżono, że w przypadku niedotrzymania przez (...) Operator terminów określonych w § 4 klient ma prawo do naliczenia kar umownych w wysokości 4,66 zł za każdy dzień opóźnienia, łącznie jednak nie więcej niż 2.328,84 zł. W § 9 ust. 2 umowy zastrzeżono, że w przypadku niedotrzymania przez którąkolwiek ze stron zobowiązań wynikających z § 6 ust. 2 lub 3, strona odpowiedzialna za opóźnienie zobowiązana jest do zapłacenia drugiej stronie kary umownej w wysokości 4,66 zł za każdy dzień opóźnienia, łącznie jednak nie więcej niż 2.328,84 zł.

Dowód:

- umowa o przyłączenie do sieci z 3.04.2015 r. k. 23-25,

(...) sp. z o.o. w P. wykonał prace niezbędne dla przyłączenia instalacji ulokowanych w obiektach oznaczonych umową z 3 kwietnia 2015 r. do jego sieci. W piśmie z 9 grudnia 2015 r. (...) sp. z o.o. w P., adresowanym do W. S., zawarto informację o wybudowaniu przyłącza energetycznego zgodnie z umową o przyłączenie do sieci z 3 kwietnia 2015 r. W tym samym piśmie zawarto informację odnośnie tego, że w celu rozpoczęcia świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej należy zawrzeć umowę kompleksową, zawierającą postanowienia umowy sprzedaży energii elektrycznej i umowy świadczenia usług dystrybucji lub umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, po wcześniejszym zawarciu z wybranym sprzedawcą umowy sprzedaży energii elektrycznej. Wskazane pismo przesłano na oznaczony w łączącej strony umowie adres W. S., a ten osobiście pokwitował jego odbiór w dniu 23 grudnia 2015 r.

Dowód:

- pismo z 9.12.2015 r. z dowodem nadania i doręczenia korespondencji k. 63-63v, 64-64v,

Przed 2 sierpnia 2017 r. W. S. nie zawarł umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z przeznaczeniem dla obiektu oznaczonego w umowie o przyłączenie do sieci z 3 kwietnia 2015 r., jak również nie przedstawił (...) sp. z o.o. w P. umowy kompleksowej o jakiej mowa w § 6 ust. 2 umowy o przyłączenie do sieci z 3 kwietnia 2015 r.

W zaistniałej sytuacji (...) sp. z o.o. w P. na podstawie § 6 ust. 2 umowy o przyłączenie do sieci z 3 kwietnia 2015 r. obciążył W. S. karą umowną w kwocie 1.132,38 zł za niedotrzymanie terminu zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej lub przedstawienia zawartej umowy kompleksowej, ustaloną jako iloczyn okresu opóźnienia (243 dni, tj. od 3.12.2016 r. do 2.08.2017 r.) oraz zastrzeżonej w umowie z 3 kwietnia 2015 r. kary umownej za dzień opóźnienia (4,66 zł), co stwierdzono notą obciążeniową nr (...), wystawioną w dniu 24 sierpnia 2017 r. W powołanym dokumencie termin zapłaty wymienionej w nim kary umownej oznaczono na dzień 7 września 2017 r. Wskazany dokument przesłano na oznaczony w umowie z 3 kwietnia 2015 r. adres W. S..

Dowód:

- nota obciążeniowa z 24.08.2017 r. k. 27,

W piśmie z 7 września 2017 r. (...) sp. z o.o. w P. wezwał W. S. do zapłaty w terminie do 9 października 2017 r. kwoty 1.132,38 zł tytułem kary umownej. Wskazane pismo przesłano na oznaczony w umowie z 3 kwietnia 2015 r. adres W. S..

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z 27.09.2017 r. k. 65.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Oceny prawnej zgłoszonego pozwem roszczenia dokonywać należało przy uwzględnieniu łączącej strony umowy o przyłączenie do sieci z 3 kwietnia 2015 r., jak również przepisów art. 483 § 1 i 2 k.c., art. 484 § 1 i 2 k.c., a nadto art. 385¹ § 1 – 4 k.c., 385² k.c. i art. 385³ k.c.

Zgodnie z art. 483 § 1 i 2 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Dłużnik nie może bez zgody wierzyciela zwolnić się z zobowiązania przez zapłatę kary umownej (§ 2). Stosownie do art. 484 § 1 i 2 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana (§ 2).

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ § 1 k.c. uzupełniona została listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385³ k.c. Niemniej jednak wyliczenie to nie ma charakteru wyczerpującego, lecz niepełny, przykładowy i pomocniczy, o czym świadczy użycie przez ustawodawcę zwrotu „w szczególności”. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. do uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania, konieczne jest więc stwierdzenie łącznego występowania czterech przesłanek, a mianowicie:

1. umowa musi zostać zawarta z konsumentem,
2. postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie,
3. postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy,
4. postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

Z art. 22¹ k.c. wynika przy tym, że pod pojęciem konsumenta rozumieć należy osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Za nie uzgodnione indywidualnie ustawodawca określił te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.). Przyjmuje się, że możliwość zapoznania się konsumenta z takimi postanowieniami przed zawarciem umowy i nawet zrozumienie ich treści nie stanowią okoliczności wyłączającej uznanie tych klauzul za narzucone, ponieważ kryterium istotnym jest tu bowiem możliwość wpływania, oddziaływania na kształtowanie ich treści. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (art. 385¹ § 4 k.c.), a zatem na przedsiębiorcy.

Przywołany art. 385¹ k.c. posługuje się klauzulami generalnymi sprzeczności z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesów konsumenta. Pojęcia te mają charakter niedookreślony i oceny, wymagają dokonania ich wykładni w każdej sprawie indywidualnie, z uwzględnieniem celu umowy, charakteru stosunku zobowiązaniowego, jak również zwyczajów i norm przyjętych w konkretnej dziedzinie aktywności gospodarczej (jest to szczególnie istotne w takich dziedzinach, które wytworzyły własne wzorce etyczne postępowania wobec konsumentów – takich jak bankowość, działalność ubezpieczeniowa itp.). Podstawowym elementem przyjętych w obrocie gospodarczym dobrych obyczajów jest zasada lojalności, uczciwości i szacunku wobec kontrahenta. Sprzeczne z dobrymi obyczajami będą więc takie działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezinformacji, wykorzystania naiwności lub niewiedzy klienta, wprowadzenia go w błąd co do realnych obciążeń i ryzyk związanych z umową oraz co do tego, jakie świadczenia na swoją rzecz zastrzegł przedsiębiorca, zastrzeganie na swoją rzecz przez przedsiębiorcę rażąco nieekwiwalentnych świadczeń na niekorzyść konsumenta, a także przerzucanie na klienta ryzyka związanego z działalnością gospodarczą przedsiębiorcy. Jeśli chodzi o pojęcie „interesu konsumenta”, to obejmuje ono elementy ekonomiczne (przede wszystkim związane z zachowaniem ekwiwalentności świadczeń oraz proporcjonalności obciążeń nałożonych na konsumenta do realnych kosztów związanych z umową i wartości świadczeń uzyskanych przez konsumenta), ale również pozaekonomiczne, takie jak pewność obrotu, zaufanie, czas poświęcony na realizację swoich uprawnień, przekonanie o rzetelnym potraktowaniu przez drugą stronę umowy. Ustawodawca wymaga, by naruszenie interesów konsumenta przez klauzulę abuzywną nastąpiło w stopniu „rażącym”, a zatem musi być to naruszenie znaczne, polegające na drastycznym odejściu od zasad uczciwego obrotu, lojalności, szacunku dla drugiej strony umowy. Działanie wbrew „dobrym obyczajom” w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku (tak np.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13.09.2012 r., VI ACa 461/12, Lex nr 1223500). Rażące naruszenie interesów konsumentów polega w tym kontekście na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 13.07.2005 r., I CK 832/04, Lex nr 159111).

Ustalenia w zakresie stanu faktycznego sprawy poczyniono na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów z dokumentów, których autentyczność i moc dowodowa nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że pełnomocnik pozwanego w przebiegu rozprawy z 5 kwietnia 2019 r. oświadczył, że cofa wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego w charakterze strony, stąd wobec niestawiennictwa pozwanego na wskazanym terminie rozprawy, Sąd zaniechał przeprowadzenia dowodu z przesłuchania pozwanego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowody pozwolił na ustalenie, że strony sporu w ramach swobody kontraktowej (art. 353¹ k.c.) zawarły umowę z 3 kwietnia 2015 r., w której powód zobowiązał się wobec pozwanego do przyłączenia instalacji pozwanego ulokowanych w oznaczonych w tej umowie obiektach do jego sieci elektroenergetycznej, po uprzednim wykonaniu niezbędnych prac budowlanych (§ 2 i § 3 pkt 1 umowy) pozwalających na realizację wskazanego celu, zaś pozwany zobowiązał się wobec powoda z jednej strony do zapłaty opłaty za przyłączenie w kwocie 2.328,84 zł, z drugiej zaś do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej lub przedstawienia zawartej umowy kompleksowej w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia doręczenia informacji o zrealizowaniu przez (...) Operator prac określonych w § 3 ust. 1 i 2 umowy wraz z fakturą, o której mowa w § 5 ust. 3 umowy. O ile pierwsze z powołanych zobowiązań pozwanego miało bez wątpienia charakter pieniężny, o tyle drugie z nich miało charakter niepieniężny. Tym samym za prawnie dopuszczalne należało uznać zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania przez pozwanego drugiego z powołanych zobowiązań w terminie oznaczonym w § 6 ust. 2 umowy z 3 kwietnia 2015 r. (art. 483 § 1 k.c.). Wyjaśnienia w tej mierze wymaga, że w § 6 ust. 2 spornej umowy pozwany zobowiązał się jedynie do zawarcia oznaczonej w niej umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej lub przedstawienia umowy kompleksowej sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej, nie zaś do jakichkolwiek świadczeń o charakterze ściśle pieniężnym. W ocenie Sądu powód mógł pozostawać zainteresowanym realizacją przez pozwanego wskazanego zobowiązania w oznaczonym w spornej umowie terminie, jako że angażując w oznaczonym czasie siły i środki dla wykonania przyłącza energetycznego do obiektów oznaczonych w umowie, a nie dla wykonania innych inwestycji na rzecz innych podmiotów, liczył na przystąpienie w stosunkowo krótkim czasie do świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej dla pozwanego (§ 6 ust. 3 umowy).

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego, co do tego, że postanowienia § 6 ust. 2 czy § 9 ust. 2 spornej umowy stanowiły niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Dokonując takiej oceny należało wskazać, że postanowienia umowy w przytoczonym zakresie pozostawały sformułowane w sposób jasny i jednoznaczny, nie pozostawiając jakichkolwiek wątpliwości odnośnie ich treści, a przy tym odnosiły się do jednego z głównych świadczeń pozwanego.

Dokonując oceny prawnej zgłoszonego pozwem roszczenia Sąd baczyl jednocześnie na okoliczność, że powód dowiódł, że wykonał prace niezbędne dla przyłączenia instalacji elektrycznej pozwanego w obiektach oznaczonych w spornej umowie do jego sieci elektroenergetycznej, po czym zawiadomił o tym pozwanego w piśmie z 9 grudnia 2015 r., doręczonym pozwanemu w dniu 23 grudnia 2015 r. (k. 63, 64). Pozwany natomiast, którego w tej mierze obciążał ciężar dowodu (art. 6 k.c.), nie wykazał, aby przed 2 sierpnia 2017 r. uczynił zadość zobowiązaniu oznaczonemu w § 6 ust. 2 umowy z 3 kwietnia 2015 r. W zaistniałej sytuacji należało uznać, że po stronie powoda zaistniały podstawy dla obciążenia pozwanego zastrzeżoną w § 9 ust. 2 spornej umowy karą umowną. Sąd uznał jednocześnie, że powód prawidłowo ustalił wartość należnej mu kary umownej na kwotę 1.132,38 zł, jako iloczyn okresu opóźnienia w wykonaniu zobowiązania, zastrzeżonego w § 6 ust. 2 spornej umowy (243 dni, tj. od 3.12.2016 r. do 2.08.2017 r.) oraz wartości kary umownej za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu powyższego zobowiązania (4,66 zł), zastrzeżonej w § 9 ust. 2 spornej umowy.

Powód dowiódł jednocześnie, że pozwany w terminie oznaczonym notą obciążeniową z 24 sierpnia 2017 r. (7 września 2017 r.) nie zapłacił powyższej kary umownej, stąd począwszy od 8 września 2017 r. pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu wymienianego świadczenia. W konsekwencji powód zasadnie mógł żądać od pozwanego zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty 1.132,38 zł od dnia 8 września 2017 r. do dnia zapłaty (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Sąd uznał, że powód prawidłowo oznaczył w pozwie wartość skapitalizowanych na dzień sporządzenia pozwu w tej sprawie odsetek ustawowych za opóźnienie na kwotę 32,14 zł. Sąd baczyl jednocześnie, że powód pozostaje uprawniony do żądania zapłaty dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.132,38 zł za okres od dnia 6 lutego 2018 r. (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty, jak również odsetek ustawowych za opóźnienie od skapitalizowanych w pozwie odsetek w kwocie 32,14 zł za okres od dnia 6 lutego 2018 r. (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty (art. 482 § 1 k.c.).

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego odnośnie tego, jakoby objęte pozwem roszczenie uległo przedawnieniu. W ocenie Sądu zgłoszone pozwem roszczenia, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, ulega przedawnieniu z upływem 3 lat (art. 118 k.c.). Zaznaczenia wymaga, że sporną umowę zawarto w dniu 3 kwietnia 2015 r., zaś pozew w niniejszej sprawie wniesiono w dniu 6 lutego 2018 r., co już samo w sobie pozwala na stwierdzenie, że roszczenie o zapłatę kary umownej naliczonej na podstawie § 9 ust. 2 tej umowy nie jest przedawnione. Wyjaśnienia wymaga, że roszczenie o zapłatę wskazanej kary umownej stało się wymagalne z upływem terminu zapłaty tej kary (7.09.2017 r.), oznaczonej w nocie obciążeniowej z 24 sierpnia 2017 r. (k. 27). Tym samym przed wniesieniem pozwu w sprawie nie upłynął jeszcze termin przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia. Natomiast wniesienie pozwu w sprawie skutkowało z mocy art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przerwą w biegu terminu przedawnienia spornego roszczenia.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł, jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i przy uwzględnieniu przepisu art. 108 § 1 k.p.c. Zaznaczenia wymaga, że powód okazał się wygrywającym sprawę w całości, co uzasadniało obciążenie pozwanego całością poniesionych przez powoda kosztów postępowania. Na koszty poniesione przez powoda złożyła się opłata od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 270 zł, ustalone zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) i uiszczona opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na względzie powyższe należało orzec, jak w pkt II wyroku.

SSR Grzegorz Markiewicz